

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 4. Balsamum, oleo mixtum, esse de necessitate Sacramenti, non
est ita certum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

stituisse. Cùmque nihil certum, sive in Scriptura, sive in Traditione inveniantur circa tempus institutionis illius, libenter fateor me tempus illud ignorare. Tameñ probabiliter dici possit illud instituisse, dum Apostolis pollicitus est Luc. ult. *Induemini virtute ex alto. Act. 1. Vos autem baptizabimini Spiritu sancto non post multos hos dies. Item, Accipietis virtutem supervenientis Spiritus sancti in vos.*

10 Id solum videtur certum, Sacramentum hoc in usu positum non fuisse ante diem Pentecostes. Quia, ut rectè S. Thomas q. 72. a. 1. ad 2. in hoc Sacramento datur plenitudo Spiritus sancti, quam ante Christi Resurrectionem & Ascensionem dari conveniens non fuit, Evangelio testante: *Nondum erat Spiritus datus, quia Jesus nondum erat glorificatus. Joan. 7.*

11 Glorificato autem Jesu, Spiritus sancti plenitudo, non signo sacramentali, sed extraordinario & miraculoso Apostolis data fuit in die Pentecostes. Accepto verò Spiritu sancto, Apostoli eundem Spiritum sanctum aliis communicarunt, non semper per collationem hujus Sacramenti, sed quandoque visibilibus signis, utque extraordinariis & prodigiis; idque accidit quando per impositionem manuum sine oleo, vel chrysmate, Spiritus sanctus per ipsos subinde extraordinariè & prodigiôsè communicatus fuit. Potens est enim Deus effectum Sacramenti sine Sacramento conferre. Teste Concilio Moguntino anni 1549. c. 4. *Cùm initio Spiritus sanctus ad evidentiorum recentis adhuc fidei commendationem signo visibili infunderet baptizatis; externâ unctiōne... tunc non erat opus, Deo effectum Sacramenti Confirmationis sine Sacramento per signa & prodigia conferente: postea verò adultâ Ecclesiâ, & stabilitâ fide, signa externa apparere cessaverunt... mox in locum visibilibus signis, unctio chrysmatis adhiberi cepit.*

12 Quandoque etiam Apostoli cum unctiōne baptizatis manus imposuerunt, tuncque Confirmationis Sacramentum ipsis contulerunt. Quod quidem Waldensis noster in suo Doctrinali fidei de Sacram. Confirm. c. 113. probat ex his verbis Authoris libri de Cœlesti Hierarchia, juxta versionem Thomæ Vercellensis. *Apostoli, secundum divinam inspirationem, hoc Sacramentum ex re perfecta vocant unguenti perfectionem. Post quæ subdit Waldensis: Ecce Apostoli ipsi, inspirati à Deo, vocaverunt hoc Sacramentum unguenti perfectionem. Nemo igitur dicat, qui vult esse fidelis, quod Sacramentum Confirmationis fiebat sine olei unctiōne, per solam manus impositionem, à Christo & Apostolis. Non enim minus manus imponit, qui unguendo imponit. Idipsum ex Tertulliano, Cypriano, Ambrosio, Chrysolomo, Augustino, Ildoro, Beda, Amalario, Fortunato probatur c. 7.*

CAPUT III.

Oleum esse de necessitate hujus Sacramenti certum est.

13 Id enim aded certum habent Doctores passim omnes, ut de fide esse noster Waldensis loco citato innuat, cùm ait: *Nemo dicat, qui vult esse fidelis, quod Sacramentum Confirmationis (ab Apostolis) fiebat sine olei unctiōne, per solam manus impositionem.* Et Franciscus Farvacques opus. de Confirm. cap. 2. q. 1. miram, catholicisq; auribus hæcenus inauditam affirmet opinionem Morini l. 9. de Pœnit. c. 9. dicentis, Sacramentum istud aliquando administratum fuisse per siccam manus impositionem. Cujus oppositum contare dicit ex perpetua Ecclesiæ praxi, quæ à temporibus Apostolorum, ad hæc usque tempora, oleum indispensabiliter adhibuit. Quod s. r. demonstrat ex variis & in dubitatis testimoniis Cypriani, Basilii,

Optati Milcivitani, Ambrosii, Augustini. Et (quod testimonium majus est) ex 1. Joann. 2. *Vos unctiōnem habetis à Spiritu sancto.* Quod de olei unctiōne Augustinus & Rabanus interpretantur. Nec solida sunt Morini in contrarium argumenta, prout idem Author §. 2. ostendit. Præcipuum est illud, quod petit ex can. 8. Concilii Niceni: *De his qui se nominant Catharos, id est mundos, si aliquando venerint ad Ecclesiam Catholicam, placuit sancto & magno Concilio, ut impositionem manus accipientes, sic in Clero permanerent.* Quia imprimis Christianus Lupus ad eundem canonem observat, versionem istam Dionysii exigui minime exactam esse, sed vertere debuisse, *manus impositionem acceptam habentes.* Deinde eo canone sermo non est de manus impositione confirmatoria, sed ordinatoria, uti Morinus ipse tandem agnovit p. 3. de Sacram. Ordinis exercit. 5. c. 12. n. 14.

14 Illa verò manuum impositio in Spiritum sanctum, quæ hæretici ad Ecclesiam redeuntes in ea recipiebantur, penitentialis erat, & signum admissionis ad Catholicam pacem & unitatem; non confirmatoria, ut ostendit §. 3.

Nec in eo differentia erat inter hæreticos lapsos, & hæreticos natos, uti demonstrat §. 4. tamen differentia fuerit in eo quod hæretici nati faciliori veniâ, quod nondum habuerant, accipiebant, quàm si habuissent, & deseruissent, inquit Augustinus l. 2. contra Crescon. c. 16.

15 Porro oleum in Confirmatione de necessitate adhibendum, esse oleum olivarum, S. Thomas q. 72. a. 2. ad 3. & Doctores omnes tradunt post Gregorium VII. qui damnavit errorem Armenorum, qui oleo ex floribus distillato confirmabant.

CAPUT IV.

Balsamum, oleo mixtum, esse de necessitate Sacramenti, non est ita certum.

17 **Q**uia non desunt doctissimi magnique nominis Theologi (ait Jacobus Payva Andradius, Theologus Iridentinus, lib. 8. orthodox. explicat. pag. 683) qui existimant, balsamum magis ad Sacramenti ornatum, quàm ad essentiam pertinere. Ita namque Aureolus in 4. dist. 7. q. 1. Sortus ibidem q. un. a. 2. Etilius ibidem §. 8. Cajetanus 3. p. q. 72. a. 2. Navarrus c. 22. Victoria, Molanus, Jacobus Batus, Valencia, Dicaflillo, alique plures, quos refert Leander de Confirm. disp. 3. q. 3. Ita etiam Gamachæus in tract. de Confirm. Nec sine fundamento.

18 Quodd enim balsamum sit de necessitate Sacramenti, neque ex Scriptura constat (quæ hæc de re nihil dicit) neque ex Traditione. Quia tamen constat ex antiqua Ecclesiæ etiam Orientalis praxi balsamum oleo admiscendum; ideòque Gregorius VII. l. 7. epist. 1. merito reprehenderit Armenos, quod sacrum chrysmâ, contra Ecclesiæ morem, ex balsamo non conficerent, sed ex butyro: continuò non sequitur, illum Ecclesiæ morem servandum esse de necessitate Sacramenti, sed duntaxat necessitate præcepti.

19 Et tamen Florentinum declaraverit, materiam Confirmationis esse chrysmâ ex oleo, & balsamo; equidem non expressit quomodo balsamum requiratur (ait Bellarminus l. 2. de Confirm. c. 10.) an de necessitate Sacramenti, an de necessitate præcepti: & propter fundamenta proximè subicienda, putant viri isti egregii & prudentissimi (prosequitur Payva loco citato) à Florentino magis deseri materiam præceptam, quàm necessarium necessitate Sacramenti. Sicut enim non omnia quæ Florentinum assignavit pro forma hujus Sacramenti, sunt de necessitate Sacramenti (prout videbitur

videbitur infra) sic nec omnia quæ assignavit pro materia.

20 Nec laudati Auctores desituti sunt positivis fundamentis, quibus jam dicta confirmant. Primum namque Innocentius III. cap. *pastoralis* de Sacram. non iterand. interrogatus ab Episcopo Helienfi, an reconfirmandus esset, qui (per errorem) solo oleo fuerat confirmatus? Item an iterum ordinandus, qui sine manuum impositione ordinatus fuerat Subdiaconus? Unâ eademque responsione rescripsit, nihil sive in uno, sive in altero casu iterandum, sed cautè suppleendum, quod fuit omisissum. Tam ergo rescripsit, non esse in priore casu reconfirmandum, quam in posteriore non esse reordinandum. Per consequens tam supposuit Confirmationem in priore casu validam fuisse, quam in posteriore ordinationem. Neque enim solum significavit, Confirmationis & Ordinis Sacramentum iterabile non esse (utpote de quo interrogatus non fuerat ab Episcopo Helienfi) sed Confirmationis Sacramentum non esse iterandum in eo qui per errorem fuit, non chrysmate sed oleo delinitus; uti nec Ordinis in eo qui sine impositione manuum fuerat ad Ordinem Subdiaconatus assumptus. Hic est enim duplex casus, ipsi à laudato Episcopo propositus. Et ad utrumque respondit: quod in talibus non est aliquid iterandum (non dixit iterabile) sed cautè suppleendum quod ex ritibus accidentalibus fuerat prætermisissum. Fuisse autem iterandum Sacramentum, si tuisset invalidè collatum. Censuit ergo Pontifex utrumque Sacramentum validè fuisse collatum.

21 Secundò, hoc Sacramentum non semel à SS. Patribus vocatur Sacramentum olei, de coque loquendo Patres sæpè olei tantum meminerunt, non balsami. Nam Tertullianus l. 1. contra Marcionem olei tantum meminit, sicut & Augustinus l. 5. de Bapt. contra Donatist. c. 20.

22 Tertio, vetustissimi Scriptores nusquam balsami mentionem faciunt (inquit Hamelius hic c. 2.) & licet faciunt mentionem chrysmatis, eo nomine sæpè oleum simplex designant, ut videre licet in Optato Milevitano l. 7. Augustino l. 17. Civit. c. 10. ubi merum oleum, quo Reges consecrabantur, chrysmâ vocat. Sicut & Innocentius l. epist. ad Decentium c. 8. oleum, de quo Jacobi 5. *Infirmatur quis in vobis, &c.*, vocat sanctum oleum chrysmatis.

23 Quarto, materia essentialis Sacramenti omnibus nota sic esse debet, ut vera ab adulterina facillè discerni queat. Balsamum autem variis modis adulterari potest; nec verum ab adulterino potest facillè discerni; nec proinde certò scire possumus, an illud quod habemus sit genuinum.

24 Quintò, nullo irrefragabili testimonio constat, balsamum semper & indispensabiliter adhibitum fuisse. Et ut id constaret, non protinus constaret, idè id factum, quòd balsamum sit de necessitate Sacramenti; sed fortè idè quòd sit de necessitate præcepti divini, sive ex institutione Christi, prout Estius censet loco relato: quomodo (inquit Cyprianus in epist. 68. ad Cæciliam) in Sacramento Dominici Calicis, aquam ex ejusdem Christi institutione docet esse necessario miscendam: que tamen si omittatur, constabit nihilominus substantia Sacramenti.

CAPUT V.

Chrysmâ necessario esse debet ab Episcopo benedictum. An necessitate Sacramenti? Communis est sententia quòd sic; tamen non usquequaque certa

25 Chrysmâ esse debere ab Episcopo benedictum, constat ex omnibus Latinorum Ritualibus, Græcorumque Euchologiais. Quæ omnia mate-

riam hujus Sacramenti, cum Concilio Florentino, assignant benedictione Episcopi consecratam. Et concinunt vetera Concilia Laodicenum can. 48. Bracharense II. can. 4. Concinunt etiam Patres, Tertullianus lib. de Bapt. Basilus lib. de Spiritu sancto. Cyrillus Hierosolymitanus Catech. 3. Augustinus ferm. 217. de temp. materiam hujus Sacramenti *sacram. sacrosanctam, benedictam*, &c. designantes. In capite verò 4. de Hierarch. Eccles. in epist. 1. Innocentii I. c. 3. & in epist. 2. Fabiano adscripta expressè habetur chrysmâ per Pontificem benedicti.

Huc accedit perpetua Ecclesie praxis. Tamen si 26 enim aliquando Sacramentum hoc à simplici Sacerdote, per Apostolicæ Sedis dispensationem (teste Eugenio IV.) legatur, fuisse administratum; hæc tamen adjectâ conditione, seu limitatione: *chrysmate per Episcopum confecto*. Nec usquam legitur facultas conficiendi seu benediciendi chrysmatis simplici Presbytero concessa. Econtrâ in Concilio Cartaginensi III. can. 3. sic legitur: *Presbyter... chrysmâ nunquam conficiat*. Quod & in Concilio Romano II. sub Sylvestro Papa, in Hispalensi II. sub Bonifacio Papa, in Toletano I. sub Anastasio, in Bracharensi I. sub Joanne III. prohibitum Merbesius ostendit hic q. 9. Et Montanus Archiepiscopus Toletanus ad Theobertum scribens: *Quidam (ait) Presbyteri ausu temerario... cunctis ab initio fides Catholicis, sæculis inusitatum... nisi tantum Pontificibus debitum jus consecrationis chrysmâ, nescio quo sibip, an dementia dicam? indubitanter assumunt: quòd quam sacrilegum sit, pissimam tuam conscientiam latere non credo*.

Et ne aliquod de Ecclesie, etiam Orientalis, 27 praxi dubium superit, Clemens VIII. Constitutione 38. quæ continet instructionem super ritibus Græcorum, ita scribit, *chrysmâ autem, quòd non nisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum confici potest*.

Unde communis Doctorum sententia est, 28 chrysmatis benedictionem simplici Presbytero à Sede Apostolica committi non posse, tamen Confirmationis administratio ipsi ab eadem Sede committi queat.

Communis etiam Doctorum sententia est, 29 chrysmâ de necessitate Sacramenti ex Christi institutione esse debere ab Episcopo benedictum. Aliàs quomodo benedictio illius simplici Presbytero per Apostolicam Sedem committi non posset? Et si posset, quid est quòd nunquam commissa fuisset, prout ipsamet collatio hujus Sacramenti?

Apud Wadingum nihilominus in Annalibus 30 Minorum to. 5. ad annum Christi 1444. n. 45. legitur Bulla Eugenii IV. anno illo edita, ex Vaticano folio 285. desumpta, sub hoc tenore: *Saceres Religionis Inquisitori, Fratri Fabiano de Bacchia, Ordinis Minorum, in partibus Septentrionalibus Moldavie, Walachie, Bulgaria, &c. concedimus facultatem, illis (populis) Eucharistia, Baptismatis, Chrysmatis, seu Confirmationis, Extreme Unctionis, & alia Ecclesie Sacramenta ministrare... Capellas quoque & altaria, calices & paramenta ecclesiastica, oleum sanctum (pro infirmis) & chrysmâ (pro confirmandis) conficere, ac reconciliandas Ecclesias & cæmeteria reconciliare*.

Aliundè conclusio istius enthymematis non est usquequaque certa: Ecclesia semper adhibuit chrysmâ ab Episcopo benedictum. Ergo chrysmâ, ab Episcopo benedictum, est de necessitate hujus Sacramenti. Tamen enim Ecclesia semper adhibuerit chrysmâ novum, sive anno illo confectum, teste Fabio Papa in epist. vulgò ipsi adscripta: chrysmâ novum haud idè est de necessitate Sacramenti,